

„Стойте на мѣстото си, властѣта всичко ще уреди“. Едва на 24 септемврий дойде въ село стражарь, носи телеграма подадена отъ Окр. управителъ и Училищния инспекторъ, съ която ме питатъ: *Приелъ ли съмъ училището и ако съмъ встѣпилъ въ длѣжностъ да подпиша телеграмата, а ако ли не, да се състави актъ на училищното настоятелство и се предаде веднага на прокурора!* Тогава се събра училищното настоятелство, повикаха третия учителъ (който бѣ отъ миналата година тамъ) и му предложиха да предаде управата на училището на менъ (понеже бѣхъ назначенъ за главенъ учителъ). Отъ другия день се почнаха занаятията и годината се завърши мирно и тихо.

Инициатора за митингитъ бѣ свещеника, който искаше да назначатъ за учителка нѣкоя си *Ев. Из.*, която по първата година е била тамъ и на квартира въ сѣщия, — а тя въ това време бѣше уволнена отъ цѣлия учебенъ окръгъ. Свещеника, за да я реабилитира предъ Инспекцията, подготви митингитъ, а да прекрие пѣкленитъ си намѣрения, разправяше на населението, че ние сме II-ро степенни, много пари вземаме и всѣки щѣлъ да плати по 20-30 лева допълнително за насъ.

Отъ викане на настоятелството въ Търново, отъ телеграмитъ до Окол. началникъ и менъ и отъ дадения ми на депутацията отговоръ, че *„Като български гражданинъ съмъ свободенъ да живѣя кждето искамъ, стига да не критикувамъ мѣстнитъ обичаи, нрави и неоскърбявамъ религиознитъ чувства на населението, положението се усложни“*.

Свещеникътъ като схвана, че ние нѣма да бждемъ премѣстени другаде и доброволно нѣма да напустнемъ селото, той прибегна до крайностъ. Една нощъ, за да ме сплаши, идва единъ да ме нападне — чухъ че външнитъ врати се насилватъ за отваряне; станахъ веднага и дадохъ 3 изстрела, разбудиха се съседи и нападателътъ избѣга.

Презъ мѣсець май 1902 година Министерството издаде окръжно, въ което се казваше *„Учителѣ, назначени отъ училищнитъ инспекции, се считатъ за натрапени и сѣ за една година!“* Съгласно това окръжно ние останахме безъ мѣста.

Азъ имахъ вече 16 изслужени години, а жена ми 14 — заради нея ходихъ два пѣти въ Окрѣжната инспекция (въ Търново) и едвамъ ѣ дадохъ мѣсто въ с. Градинаца, кждето тя служи две години и по наше искане се уволни, а азъ като останахъ безъ мѣсто се пенсионирахъ. Следъ 4 месеца се откри вакантно мѣсто во Севлиево и настоятелството ме покани да постѣпя наново за учителъ въ Севлиево и азъ постѣпихъ презъ мѣсець януарий 1903 година и учителствувахъ до 1 февруарий 1927 година, на която дата напустнахъ учителството, за да бжда днеска пенсионеръ.

Гр. Севлиево, юний 1934 год.